

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała - Kozioł

Protokolant: Mariola Lewandowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2016 r.

połączonych spraw z powództwa: B. W., M. M., E. P., K. G., S. B., U. K., K. B., J. J.

oraz z powództwa: R. N., E. F., J. K., M. G., M. P., M. S., A. P., E. T., M. I., J. M.

przeciwko (...) we W.

o zapłatę świadczeń na wzrost wynagrodzeń z tytułu wzrostu kwoty zobowiązania NFZ wobec strony pozwanej

I. zasądza na rzecz powódki B. W. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

II. zasądza na rzecz powódki M. M. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

III. zasądza na rzecz powódki E. P. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

IV. zasądza na rzecz powódki K. G. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

V. zasądza na rzecz powódki S. B. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

VI. zasądza na rzecz powódki U. K. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

VII. zasądza na rzecz powódki K. B. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

VIII. zasądza na rzecz powódki J. J. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

IX. zasądza na rzecz powódki R. N. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

X. zasądza na rzecz powódki E. F. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

XI. zasądza na rzecz powódki J. K. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

XII. zasądza na rzecz powódki M. G. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

XIII. zasądza na rzecz powódki M. P. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

XIV. zasądza na rzecz powódki M. S. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

XV. zasądza na rzecz powódki A. P. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

XVI. zasądza na rzecz powódki E. T. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

XVII. zasądza na rzecz powódki M. I. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

XVIII. zasądza na rzecz powódki J. M. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 6 000 złotych brutto (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem wynagrodzenia;

XIX. zasądza od strony pozwanej na rzecz każdej z powódek kwotę po 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

XX. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 7652 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych;

XXI. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności:

- w punkcie I do kwoty 3826,71 złotych brutto,
- w punkcie II do kwoty 2741,84 złotych brutto,
- w punkcie III do kwoty 1507,64 złotych brutto,
- w punkcie IV do kwoty 3297,06 złotych brutto,
- w punkcie V do kwoty 2904,00 złotych brutto,
- w punkcie VI do kwoty 4032,75 złotych brutto,
- w punkcie VII do kwoty 3510,83 złotych brutto,
- w punkcie VIII do kwoty 3782,02 złotych brutto,
- w punkcie IX do kwoty 3713,05 złotych brutto,
- w punkcie X do kwoty 4504,50 złotych brutto,
- w punkcie XI do kwoty 3775,47 złotych brutto,
- w punkcie XII do kwoty 3639,82 złotych brutto,

- w punkcie XIII do kwoty 3409,59 złotych brutto,
- w punkcie XIV do kwoty 3685,93 złotych brutto,
- w punkcie XV do kwoty 3433,76 złotych brutto,
- w punkcie XVI do kwoty 3673,47 złotych brutto,
- w punkcie XVII do kwoty 3632,75 złotych brutto,
- w punkcie XVIII do kwoty 3415,01 złotych brutto.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 9 kwietnia 2014 r. i skierowanym przeciwko stronie pozwanej: (...) we W., powódki B. W., M. M., E. P., K. G., S. B., U. K., K. B., J. J. domagały się kwot po 6000 zł brutto oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwem wniesionym w dniu 9 kwietnia 2014 r. i skierowanym przeciwko stronie pozwanej: (...) we W., powódki R. N., E. F., J. K., M. G., M. P., M. S., A. P., E. T., M. I., J. M. domagały się kwot po 6000 zł brutto oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powódki wskazały, że są pracownicami strony pozwanej, u której funkcjonuje Regulamin Przyznawania Nagrody Rocznej z Zysku. W 2010 r. zysk do podziału dla pracowników wyniósł 886 563, 90 zł, nie mniej jednak pracodawca – za wyjątkiem pozornych działań, nie podjął negocjacji z pracownikami i pomimo licznych interwencji nie rozpoczął wypłat.

Powódki wyjaśniły, że jako ostateczną datę wypłaty nagrody z zysku Regulamin przewiduje dzień 30 kwietnia roku następującego po roku, w którym osiągnięto zysk. W związku z tym, dla nagród z zysku za rok 2010 termin ten upłynął bezskutecznie w dniu 30 kwietnia 2011 r. Biorąc pod uwagę kryteria podziału wskazane w Regulaminie jak również Protokół kontroli Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 25 kwietnia 2012 r., kwota przeznaczona na wypłatę nagród z zysku wynosi łącznie 886.000 zł. Z uwagi jednak na sytuację finansową strony pozwanej, powódki podały, że domagają się jedynie kwoty po 6.000 zł brutto na rzecz każdej z nich.

Powódki podniosły, że w istocie strona pozwana nie kwestionuje istnienia ciążącego na niej zobowiązania, a odmawia wypłaty jedynie z uwagi na brak odpowiednich środków finansowych. Zarzuciły, że zgodnie z linią orzecniczą Sądu Najwyższego, bez znaczenia pozostaje fakt, iż pracodawca nie posiada środków na wypłatę wynagrodzeń, w szczególności ze względu na brak dostarczenia odpowiednich środków przez kontrahenta.

Powódki wskazały również, że środki z tytułu wzrostu wartości kontraktu zostały już przekazane stronie pozwanej przez NFZ. Nie zostały jednak prawidłowo rozdysponowane, a zatem nie może stanowić to usprawiedliwienia dla wstrzymania wypłat środków z tytułu wzrostu wartości kontaktu na rzecz osób wykonujących zawód pielęgniarstwa.

Strona pozwana, pomimo wielu wezwań do podjęcia rokowań w sprawie i wypłat ww. środków, nie uregulowała ciążącego na niej obowiązku.

W obu sprawach, w pismach procesowych z dnia 25 czerwca 2014r. (k.101 i nast., k. 107 i nast. akt o sygn. X P 484/14) powódki sprecyzowały ostatecznie podstawę prawną swoich żądań.

Wskazały, iż podstawę prawną roszczeń pozwu stanowi przepis art. 2 ust.1 ustawy z dnia 22.10.2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 230, poz. 1507), zgodnie z którym, w przypadku wzrostu kwoty zobowiązania NFZ, o której mowa w art. 136 pkt.5 ustawy z dnia 27.08.2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008r., Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.), wobec samodzielnego zakładu

opieki zdrowotnej, w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jest zobowiązany do przeznaczenia nie mniej niż 40% kwoty, o którą wzrosło zobowiązanie, na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie, przy czym $\frac{3}{4}$ tych środków kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej przeznacza na wzrost wynagrodzeń osób wykonujących zawód pielęgniarki albo położnej w tym zakładzie.

Powódki, opierając się na wynikach kontroli Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 25 kwietnia 2012 r. zarzuciły, iż w 2010r. kwoty zrealizowanych zobowiązań NFZ wobec strony pozwanej wzrosły w porównaniu z rokiem 2009 z 9.533.200,50 zł do 12.731.053,50 zł, tj. o kwotę 3.197.853,00 zł, gdy chodzi o leczenie szpitalne oraz z kwoty 348.840,00 zł do 369.360,00 zł, tj. o kwotę 20.520,00 zł, gdy chodzi o świadczenia zdrowotne kontraktowane odrębnie. Stąd też powódki wyliczyły należne im roszczenia następująco:

$$a. \frac{3}{4} \times (40\% \times 2.934.693,00 \text{ zł}) = \frac{3}{4} \times 1.173.877,20 \text{ zł} = 880.407,90 \text{ zł}$$

$$b. \frac{3}{4} \times (40\% \times 20.520,00 \text{ zł}) = \frac{3}{4} \times 8.208,00 \text{ zł} = 6.156,00 \text{ zł},$$

tj. łącznie 886.563,90 zł.

Powódki wskazały, że dochodzą zapłaty tylko po 6.000 zł brutto na osobę.

W obu sprawach, w odpowiedziach na pozwy, strona pozwana (...) we W. wniosła o oddalenie powództw w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany pracodawca zarzucił, że w 2010 r. nie wypracował zysku, a zgodnie z dokumentami finansowymi tj. bilansem na dzień 31 grudnia 2010 r. – wynik finansowy netto w ciągu roku obrotowego zamyka się sumą ujemną - 659.379,61 zł. Nawet zaś przy przyjęciu, że podziałowi pomiędzy personel pielęgniarski powinna podlegać powoływana w uzasadnieniu pozwu kwota 886.563,90 zł to powódki nie wykazują podstaw do wyliczenia żądania, tj. zasądzenia na rzecz każdej z nich kwoty 6.000,00 zł.

Po sprecyzowaniu podstawy prawnej roszczeń pozwu przez powódki, strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia tych roszczeń (pismo pozwanej z 03.07.2014r., k.111 akt o sygn. 484/14), wskazując, iż skoro powódki zgłosiły żądanie wypłaty wynagrodzenia z tytułu wzrostu wynagrodzeń w 2010r., objęte rozliczeniem z NFZ na podstawie aneksów z lutego 2011 r., to ich roszczenia uległy przedawnieniu w lutym 2014r.

Pismem z dnia 21.07.2014 r. powódki domagały się nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia wskazując, że strona pozwana w piśmie z 1.06.2012 r. informowała powódki, że nie otrzymała jeszcze środków z NFZ, termin przedawnienia nie może zaś rozpocząć biegu w terminie wcześniejszym niż data otrzymania środków.

Postanowieniem z dnia 17.12.2014 r. obie sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania pod sygn. X P 483/14

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) we W. kontynuuje w pełnym zakresie działalność Oddziału I. (...)

Celem działania Centrum jest:

1. opieka specjalistyczna w zakresie hematologii, onkologii, immunologii i transplantologii dla ogółu ludności;
2. pozyskiwanie i opracowywanie materiału transplantacyjnego do przeszczepów komórek krwiotwórczych, przeszczepów korówkowych narządów unaczynionych oraz preparatów krwiopochodnych;
3. nabór dawców szpiku lub komórek pnia układu krwiotwórczego;

4. prowadzenie krajowego banku dawców szpiku;
5. poszukiwanie niespokrewnionych dawców szpiku;
6. dobór par dawca – biorca przeszczepu z uwzględnieniem dawców niespokrewnionych w układzie krajowym i międzynarodowym;
7. leczenie szpitalne hematologiczne, onkologiczne i transplantacyjne oraz w zakresie immunoterapii.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto: wydruk strony pozwanej z KRS k. 82 i nast.;

Powódki są pracownicami strony pozwanej.

Powódka B. W. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.826,71 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 96

Powódka M. M. jest zatrudniona na stanowisku pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 2.741,84 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 95

Powódka E. P. jest zatrudniona na stanowisku pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 1570,64 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 94

Powódka K. G. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.297,06 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 93

Powódka S. B. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 2904,00 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 92

Powódka B. K. jest zatrudniona na stanowisku specjalista pielęgniarka. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 4032,75 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 91

Powódka K. B. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarka. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 43510,83 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 90

Powódka J. J. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.782,02 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 89

Powódka R. N. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.713,05 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 100 w aktach X P 484/14

Powódka E. F. jest zatrudniona na stanowisku pielęgniarki oddziałowej. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 4.504,50 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 99 w aktach X P 484/14

Powódka J. K. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.775,47 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 98 w aktach X P 484/14

Powódka M. G. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.6939,82 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 97 w aktach X P 484/14

Powódka M. P. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.409,59 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 96 w aktach X P 484/14

Powódka M. S. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.685,93 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 95 w aktach X P 484/14

Powódka A. P. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.433,76 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 94 w aktach X P 484/14

Powódka E. T. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.673,47 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 93 w aktach X P 484/14

Powódka M. I. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.632,75 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 92 w aktach X P 484/14

Powódka J. M. jest zatrudniona na stanowisku st. pielęgniarki. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.415,01 zł brutto.

Dowód: karta wynagrodzeń k. 91 w aktach X P 484/14

Pismem datowanym na dzień 29 lutego 2012 r. P. (...) z siedzibą w (...) we W. złożyła skargę do Państwowej Inspekcji Pracy, dotyczącą kwestii podziału środków z tytułu zobowiązań NFZ wobec (...) w latach 2010 i 2011 r.

W dniach 15, 30 marca oraz 5, 12, 25 kwietnia 2012 r. Państwowa Inspekcja Pracy przeprowadziła u strony pozwanej kontrolę pod kątem przestrzegania przez pracodawcę art. 2 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, tj. sprawdzono przekazywanie środków wynikających ze wzrostu zobowiązań NFZ na wzrost wynagrodzeń w zakresie kwot, o jakie zobowiązania NFZ wzrosły po wejściu w życie ustawy z 22 października

2010 r., tj. od 22 grudnia 2010 r. i w 2011 roku. Kontrolą zostały objęte tylko aneksy do umów z NFZ na rok 2010, podpisane przez stronę pozwaną i NFZ, od dnia 22 grudnia 2010 r.

Kontrola wykazała, że :

1. pracodawca nie uzgodnił z działającą w zakładzie pracy organizacją związkową wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, tj. przeznaczenia na wzrost wynagrodzeń nie mniej niż 40% kwoty, o jaką wzrosły zrealizowane w 2010r. zobowiązania NFZ wobec strony pozwanej wynikające z umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w stosunku do kwoty świadczeń zrealizowanych i wynikających z poprzednich umów, tj. z 2009r., o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczących tych samych rodzajów lub zakresów świadczeń opieki zdrowotnej, z przeznaczeniem nie mniej niż $\frac{3}{4}$ kwot, o jakie wzrosły zobowiązania na wzrost wynagrodzeń osób wykonujących u strony pozwanej zawód pielęgniarstwa lub położnej;
2. pracodawca nie przeznaczył od dnia ostatecznego rozliczenia kontraktu z NFZ za rok 2010, tj. od 15 lutego 2011 r. do dnia kontroli, kwot wskazanych na wzrost wynagrodzeń, wynikających z przywołanego art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej;
3. pracodawca nie wypłacił pracownikom należności wynikających z kwot określonych w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej w okresie od ostatecznego rozliczenia kontraktu z NFZ za 2010 r. do dnia kontroli;
4. do dnia kontroli pracodawca nie przekazał (...), pisemnej odpowiedzi na pismo skierowane przez organizację w dniu 24 listopada 2011 r., w którym Organizacja zwróciła się z prośbą o „przedłożenie informacji o wysokości otrzymanych środków z tytułu wzrostu kontraktu za rok 2008, 2009 i 2010 oraz wysokości zysku za rok 2010 zgodnie z Regulaminem Wynagradzania DCTKz KBDSz”, w którym to piśmie Organizacja Związkowa zażądała również wyszczególnienia kwoty dla grupy zawodowej pielęgniarek w wymienionych latach oraz wskazała termin, w jakim oczekuje od pracodawcy odpowiedzi.

Dowód: protokół Kontroli PIP k. 55 -64;

pismo o wynikach kontroli PIP z 25 kwietnia 2012 r. k. 10-13;

zeznania świadka T. S. k. 254

W wystąpieniu pokontrolnym z dnia 27 kwietnia 2012 r. Inspektor Pracy wniósł o niezwłocznie przekazanie na wzrost wynagrodzeń u strony pozwanej, nie mniej niż 40 % kwot, o jakie wzrosły zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec DCTK z KBDSz – sfinansowane za rok 2010 w stosunku do kwot wynikających z umów z 2009 roku o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej tego samego rodzaju lub zakresu - zgodnie z obowiązującymi przepisami, w szczególności z zapewnieniem przekazania $\frac{3}{4}$ środków na wzrost wynagrodzeń osób wykonujących w DCTK z KBDSz zawód pielęgniarstwa lub położnej.

Ponadto PIP zaleciła niezwłoczne podjęcie działań w celu dokonania uzgodnienia z organizacją związkową działającą u strony pozwanej obowiązku, o którym mowa powyżej. Po ostatecznym określeniu sposobu wykonania ww. zobowiązania zalecono niezwłoczne podjęcie realizacji wypłat pracownikom kwot przeznaczonych na wzrost wynagrodzeń, zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz z ustalonym sposobem podziału środków na wzrost wynagrodzeń.

Dowód: wystąpienie PIP z dnia 27 kwietnia 2012 r. k. 34 – 36

Pismem datowanym na dzień 1 czerwca 2012 r., strona pozwana poinformowała (...), że w związku z fizycznym brakiem środków pieniężnych wynikających z odmowy zapłaty za udzielone świadczenia za 2010 r., negocjacje ze związkami zawodowymi zostaną wstrzymane do ostatecznego rozstrzygnięcia sporu pomiędzy DCTKzKBDSz a NFZ. Sprawa o

zapłatę została skierowana do Sądu Okręgowego we Wrocławiu, a wartość przedmiotu sporu określono na kwotę 2.012.761,56 zł. Podana strona pozwana wskazała, że na obecnym etapie przygotowano wstępną analizę podziału tych środków, która po zatwierdzeniu przez Związki Zawodowe i rozstrzygnięciu sprawy z NFZ stanowiła będzie dokument rozliczenia.

Strona pozwana wyjaśniła, że środki będące w dyspozycji (...) rozdysponowane będą zgodnie z ustawą z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej i wytycznymi kontrolującego w tej sprawie. Wskazano, że przy opracowywaniu podziału zastosowano dla personelu pielęgniarstwa jednolity współczynnik w wypracowaniu zysku który wynosi 6,64 % i który zostanie odniesiony do realnego osiągniętego wynagrodzenia. Tak obliczona należność wypłacona zostanie pielęgniarcom w 24 ratach.

W piśmie z dnia 11 czerwca 2012 r. strona związkowa poinformowała Dyrektora strony pozwanej prof. dr hab. n.med. A. L., że pomiędzy (...)a Dyrekcją (...) nie były przeprowadzone żadne negocjacje w sprawie podziału środków pieniężnych z tytułu wzrostu kontraktu za rok 2010.

W odpowiedzi, pismem z dnia 18 czerwca 2012 r. strona pozwana poinformowała, że kwota wynikająca ze zwwyżki kontraktu 2010, nie może zostać uregulowana, albowiem po stronie NFZ występują zatory płatnicze, który uchyla się od płatności za nadwykonania ratujące życie za rok 2010. Ponownie Dyrektor strony pozwanej zapewnił w tym piśmie pielęgniarce, że kwota wynikająca „ze zwwyżki kontraktu” zostanie im wypłacona oraz że kwota do podziału będzie jednakowa dla wszystkich pracujących w tej grupie zawodowej.

Ponieważ wypłata świadczeń nie następowała, Zarząd (...)w piśmie z dnia 26 września 2012 r. wezwał pracodawcę do rozpoczęcia negocjacji w celu rozdysponowania pomiędzy personelem pielęgniarstwa kwoty 886.563,90 zł wynikającej ze wzrostu kontraktu za rok 2010.

Dowód: pismo z dnia 1 czerwca 2012 r. k. 14;

pismo z dnia 11 czerwca 2012 r. k. 15;

pismo z dnia 18 czerwca 2012 r. k. 37;

pismo z dnia 26 września 2012 r. k. 38;

zeznania świadka T. S. k. 254

Łączna wartość zobowiązań NFZ wobec strony pozwanej sfinansowanych w 2009r. wynosiła 12.708.148,10 zł.

Łączna wartość zobowiązań NFZ wobec strony pozwanej sfinansowanych w 2010r. wynosiła 13.515.564,15 zł.

Różnica sfinansowanych zobowiązań przez NFZ między rokiem 2009 a 2010 wynosi 807.416,05 zł.

40% kwoty wzrostu całości zobowiązań NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. względem 2009 roku stanowi suma 322.966,42 zł.

$\frac{3}{4}$ z kwoty 40% wzrostu sfinansowanych zobowiązań NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. względem 2009 roku stanowi kwota **242.224,82 zł.**

Suma, jaka powinna zostać przez stronę pozwaną przeznaczona na wzrost wynagrodzeń pielęgniarzek z tytułu wzrostu kwoty zobowiązania NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. w stosunku do 2009r. wynosi **242.224,82 zł.**

Dowód: opinia biegłej sądowej dr B. L. z zakresu finansów i rachunkowości k. 275 – 301

Do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie strona pozwana nie uregulowała względem powódek w/w należności, a wynikającej z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej .

Dowód: okoliczność bezsporna

W 2009 r. u strony pozwanej pracowało około 38 pielęgniarek. W 2010 r. pracowało około 39 pielęgniarek (vide: tabela w opinii biegłej). Zatem maksymalnie każda z tych pielęgniarek może domagać się od strony pozwanej zapłaty kwoty po 6210,89 zł brutto tytułem świadczenia, jakie strona pozwana powinna przeznaczyć na wzrost wynagrodzeń pielęgniarek z tytułu wzrostu kwoty zobowiązania NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. w stosunku do 2009r., bowiem:

$242.224,82 \text{ zł} / 39 \text{ osób} = 6210,89 \text{ zł}.$

W niniejszym postępowaniu zapłaty domaga się 18 powódek będących pielęgniarkami, ponadto w IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych tut. Sadu toczyło się jeszcze jedno postępowanie sądowe, w którym w charakterze powódek występowało 9 osób. Zatem ogółem zapłaty z w/w tytułu od strony pozwanej domaga się 27 pielęgniarek.

Dowód: okoliczności bezsporne

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwa, jako uzasadnione podlegały uwzględnieniu w całości.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza na wynikach z kontroli PIP przeprowadzonej u strony pozwanej, protokole tej kontroli i zaleceniach pokontrolnych PIP oraz dokumentacji, która stała się podstawą wyliczeń biegłej albowiem żadna ze stron nie podważyła ich wiarygodności i autentyczności, w szczególności zaś Sąd oparł się na opinii biegłej sądowej z zakresu rachunkowości, której wyliczeń nie zakwestionował a żadna ze stron.

Ponadto, Sąd dał wiarę spójnym, konkretnym i logicznym zeznaniom świadka T. P. (...), która wskazała, że strona pozwana przed wytoczeniem powództwa uznała w całości roszczenia powódek, nie mniej jednak pracodawca nie podjął w tym zakresie żadnych negocjacji ze stroną związkową i do chwili obecnej nie wypłacił należnych powódkom świadczeń, jakie strona pozwana powinna przeznaczyć na wzrost wynagrodzeń pielęgniarek z tytułu wzrostu kwoty zobowiązania NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. w stosunku do 2009r.

Z załączonej do niniejszej sprawy korespondencji między stronami i związkiem zawodowym OZPiP MOZ wynika, iż strona pozwana w istocie przyznała, że roszczenia powódek są zasadne, biorąc jednak pod uwagę okoliczność, że strona pozwana nie ma obecnie płynności finansowej, spełnienie żądań powódek nie jest możliwe.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powódek, albowiem uznał, że roszczenia będące przedmiotem niniejszego postępowania, jasno i jednoznacznie wynikają z dołączonych do akt sprawy dokumentów, a ponadto zostały precyzyjnie wyliczone przez biegłą sądową z zakresu rachunkowości i finansów. Wobec jasnego stanowiska strony pozwanej, Sąd pominął również dowód z przesłuchania strony pozwanej, jako nieistotny dla rozstrzygnięcia.

Podstawę prawną roszczeń powódek stanowi przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 230, poz. 1507), zgodnie z którym, od wejścia w życie wskazanej ustawy (tj. od 22.12.2010r.) do dnia 31 grudnia 2012r., w przypadku wzrostu kwoty zobowiązania NFZ – o której mowa w art. 136 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jest obowiązany do przeznaczenia nie mniej niż 40 % kwoty, o którą wzrosło zobowiązanie, na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie, przy czym $\frac{3}{4}$ tych środków kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej przeznacza na wzrost wynagrodzeń osób wykonujących zawód pielęgniarki albo położnej w tym zakładzie.

Z kolei art.2 ust. 2 tej ustawy stanowi, że wykonywanie obowiązku o którym mowa w ust. 1, następuje w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową. W przypadku, gdy w samodzielnym publicznym zakładzie opieki zdrowotnej działa więcej niż jedna organizacja związkowa, organizacje wspólnie uzgadniają wykonywanie obowiązku, o którym mowa w ust. 3. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, wykonuje obowiązek o którym mowa w ust. 1, w uzgodnieniu z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów (art. 2 ust. 3). W przypadku niezgodnienia wykonywania obowiązku o którym mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia przekazania propozycji sposobu jego wykonania, decyzję podejmuje kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej (art. 2 ust. 4).

Z dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, jednoznacznie wynika, iż strona pozwana ma świadomość i miała tę wiedzę także przed wytoczeniem powództwa, iż zalega z wypłatą na rzecz powódek świadczeń na wzrost ich wynagrodzeń z tytułu wzrostu kwoty zobowiązania NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. w stosunku do 2009 roku.

Pismem z dnia 01.06.2012r. (k.14) Dyrektor strony pozwanej prof. dr hab. n. med. A. L. zapewniał reprezentujący powódki (...), że wskazane świadczenia zostaną powódkom wypłacone, w sposób ujednolicony, w 24 ratach.

Zdaniem Sądu, tym samym już w dniu 01.06.2012r. strona pozwana uznała swój dług wobec powódek, przerywając tym samym bieg terminu przedawnienia roszczeń powódek, na podstawie art. 123 § 1 pkt. 2 k.c.

Kolejnym pismem, z dnia 18.06.2012r. (k.37) strona pozwana ponownie uznała roszczenia powódek, wskazując reprezentującej je organizacji związkowej, iż: „kwota wynikająca ze zwyżki kontraktu 2010, nie może zostać uregulowana, albowiem po stronie NFZ występują zatory płatnicze, który uchyla się od płatności za nadwykonania ratujące życie za rok 2010.” Ponownie Dyrektor strony pozwanej zapewnił pielęgniarki, że kwota wynikająca „ze zwyżki kontraktu” zostanie im wypłacona oraz że kwota do podziału będzie jednakowa dla wszystkich pracujących w tej grupie zawodowej.

Wobec uznania roszczeń powódek przez pozwanego pracodawcę już pismem z 01.06.2012r., Sąd stwierdził, iż podniesiony przez stronę pozwaną w toku niniejszego postępowania zarzut przedawnienia roszczeń powódek jest nieuzasadniony. Bowiem od daty ich uznania, tj. od 01.06.2012r. do daty wniesienia pozwów – 09.04.2014r. (a także do dnia sprecyzowania tych roszczeń pismem z 25.06.2014r.) - nie upłynęły 3 lata.

W ocenie Sądu Rejonowego nawet gdyby roszczenia powódek uległy już przedawnieniu, to zgłoszony przez pozwanego pracodawcę zarzut przedawnienia roszczeń powódek podlegałby ocenie jako rażąco naruszający zasady współżycia społecznego. Strona pozwana wielokrotnie bowiem zapewniała swoje pracownice, że należne im świadczenia zostaną wypłacone.

Wobec zarzutów strony pozwanej, Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości na okoliczność ustalenia, czy strona pozwana wypłaciła powódkom świadczenia na wzrost ich wynagrodzeń z tytułu wzrostu kwoty zobowiązania NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. w stosunku do 2009 roku, zgodnie z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 22.10.2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Sporządzoną w sprawie opinię przez biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości dr B. L., Sąd uznał za bardzo szczegółową, jasną, spójną i rzeczową. Strona pozwana nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń do opinii biegłej. Na podstawie dokumentów księgowych i rachunkowych otrzymanych od pozwanego pracodawcy, biegła wyliczyła, iż 40% kwoty wzrostu całości zobowiązań NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. względem 2009 roku stanowi suma 322.966,42 zł. $\frac{3}{4}$ z kwoty 40% wzrostu sfinansowanych zobowiązań NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. względem 2009 roku stanowi kwota 242.224,82 zł (opinia biegłej - tabela nr 17 k. 235v).

Suma, jaka powinna zostać przez stronę pozwaną przeznaczona na wzrost wynagrodzeń pielęgniarek z tytułu wzrostu kwoty zobowiązania NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. w stosunku do 2009r., wynosi zatem 242.224,82 zł. Z uwagi na fakt, iż w 2010r. u strony pozwanej pracowało około 39 pielęgniarek (vide: tabela w opinii biegłej,

maksymalnie każda z tych pielęgniarek może domagać się od strony pozwanej zapłaty kwoty po 6210,89 zł brutto tytułem świadczenia, jakie strona pozwana powinna przeznaczyć na wzrost wynagrodzeń pielęgniarek z tytułu wzrostu kwoty zobowiązania NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. w stosunku do 2009r., bowiem: 242.224,82 zł : 39 osób = 6210,89 zł.

Strona pozwana nie wypłaciła powódkom tych świadczeń.

Bez znaczenia przy tym pozostaje kwestia, czy pozwanemu pracodawcy fizycznie zostały wypłacone przez NFZ świadczenia z tytułu wzrostu kontraktu, gdyż z przepisu art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, wynika, że świadczenia mają być pracownikom wypłacone w przypadku „wzrostu kwoty zobowiązania NFZ wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej,” a nie w sytuacji „faktycznego wypłacenia kwot pieniężnych przez NFZ samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej”. Przepis ten stanowi również, iż „kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jest zobowiązany do przeznaczenia nie mniej niż 40% kwoty, o którą wzrosło zobowiązanie, na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie”, a nie np. „kwoty wypłaconej przez NFZ”.

Z ugruntowanego orzecznictwa Sądów oraz poglądów doktryny jednoznacznie wynika, że trudności ekonomiczne, nawet niezawinione przez pracodawcę, nie mają wpływu na obowiązek pracodawcy wypłaty świadczeń należnych pracownikom, gdyż w stosunkach pracy całe ryzyko ekonomiczne obciąża pracodawcę i w związku z tym przerzucanie go na pracowników jest niedopuszczalne i niezgodne z prawem, ci ostatni bowiem odpowiadają jedynie za sumiennosc i staranność przy wykonywaniu pracy, a nie za ekonomiczne efekty zakładu pracy (umowa o pracę jest tzw. umową starannego działania, a nie umową rezultatu) (vide: wyrok NSA w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt I OSK 1066/13, opubl. LEX nr 1506607).

Sąd uznał, że powódki nie powinny ponosić negatywnych konsekwencji spowodowanych ewentualnym nieterminowym wypłacaniem świadczeń stronie pozwanej z Narodowego Funduszu Zdrowia.

Nadto podnieść należy, iż obowiązek zapłaty należnych świadczeń na rzecz powódek został nałożony na stronę pozwaną już w wystąpieniu pokontrolnym z dnia 27 kwietnia 2012 r. przez inspektora pracy, który wniósł o niezwłoczne przekazanie na wzrost wynagrodzeń u strony pozwanej, nie mniej niż 40 % kwot, o jakie wzrosły zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec DCTK z KBDSz – sfinansowane za rok 2010 - zgodnie z obowiązującymi przepisami, w szczególności z zapewnieniem przekazania $\frac{3}{4}$ środków na wzrost wynagrodzeń osób wykonujących w DCTK z KBDSz zawód pielęgniarki lub położnej, jak również o niezwłoczne podjęcie działań w celu dokonania uzgodnienia z organizacją związkową działającą u strony pozwanej obowiązku, o którym mowa powyżej. Po ostatecznym określeniu sposobu wykonania ww. zobowiązania zalecono niezwłoczne podjęcie realizacji wypłat pracownikom kwot przeznaczonych na wzrost wynagrodzeń, zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz z ustalonym sposobem podziału środków na wzrost wynagrodzeń.

Prawidłowość stanowiska o istnieniu podstaw do zasądzenia powódkom kwot z tytułu wzrostu kontraktu potwierdza także wyrok Sądu Okręgowego VII Wydziału Pracy z dnia 21.01.2016 r. (VII Pa 310/15, sygn. pierwszoinstancyjna IV P 515/14).

Mając na uwadze powyższe, Sąd, na podstawie w/w przepisu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej w zw. z art. 80 k.p. orzekł jak w pkt. od I do XVIII sentencji wyroku i zasądził na rzecz każdej z powódek w obu połączonych sprawach kwotę po 6.000 zł brutto tytułem świadczeń na wzrost ich wynagrodzeń z tytułu wzrostu kwoty zobowiązania NFZ wobec strony pozwanej w 2010r. w stosunku do 2009 roku.

Dodać należy, iż Sąd zasądził na rzecz powódek równe kwoty, po 6.000 zł brutto, gdyż dotychczas strona pozwana zapewniała powódki, iż podział kwoty wzrostu zobowiązań NFZ nastąpi pomiędzy powódki w równych kwotach, w sposób jednolity.

W punkcie XIX-tym sentencji wyroku, zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 k.p.c., Sąd obciążył stronę pozwaną kosztami zastępstwa procesowego, tj. po 900 zł na rzecz każdej z powódek. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych powódkom Sąd ustalił w oparciu o § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 508).

W punkcie XX-tym sentencji wyroku, Sąd, na podstawie przepisów art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167 poz. 1398 ze zm.), nałożył na stronę pozwaną - jako na stronę przegrywającą proces - obowiązek zwrotu kosztów sądowych w wysokości 7652 zł. W skład tych kosztów wchodziły: opłata sądowa od pozwu w łącznej wysokości 5400 zł (5% od roszczenia każdej z osiemnastu powódek, wynoszącego po 6.000 zł, co dało łącznie 5400 zł) plus wydatki sądowe poniesione na zwrot wynagrodzenia biegłej sądowej w kwocie 2.252 zł, a przyznane biegłej prawomocnym postanowieniem Sądu z dnia 02.08.2016 r. (k.304).

Zgodnie z uchwałą SN z dnia 05.03.2007, Sąd, także w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do Sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy); z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy (por. uchwała SN z 05.03.2007; sygn. I PZP 1/07; publ. OSNP 2007/19-20/269).

W pkt. XXI-ym wyroku Sąd nadał wyrokowi w punktach od I do XVIII rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia każdej z powódek, na podstawie art. 477² §1 k.p.c. Kwoty jednomiesięcznych wynagrodzeń powódek wskazała strona pozwana wraz z odpowiedziami na pozwy w obu połączonych sprawach.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.